

τίσωμεν αὐτὸν, ἠθέλωμεν μάλιστα ὑπερεπαινεῖσαι τὸν πατριωτισμὸν αὐτοῦ καὶ ὑποδεχθῆ μετὰ χαρᾶς ἐτι πλείστους τοὺς θησαυροὺς τῆς Ἀττικῆς. Ὁ λόρδος Ἐλγιν διετήρησε τὴν ἰδιοκτησίαν τῶν μαρμάρων τοῦ Παρθενῶνος, ἅτινα συγκατένευσε νὰ καταθέσῃ ἐν τῷ Βρετανικῷ Μουσείῳ. Ὁ Βύρων μακαρίζει ἑαυτὸν ὅτι δὲν εἶναι συμπατριώτης τοῦ ἀνθρώπου τούτου, γεννηθέντος ἐν Σκωτίᾳ καὶ καταγομένου ἀπὸ τοῦ Ῥοβέρτου Βρουκίου. Ἐγὼ δὲ λυποῦμαι εἰλικρινῶς ὅτι δὲν ἐγεννήθη εἰς Γαλλίαν, διότι ἤθελε κοσμήσῃ τὸ μουσεῖον ἡμῶν δι' ἀδαμάντων τοσοῦτον πολυτίμων.

(ἔπεται συνέχεια.)

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ.

(Συνέχεια, ἴδε φυλ. 93.)

Ἡ Κυρία Δεβόρδη Βαλμόρ.

Ἐκτὸς τῶν εἰς τὸ πζὸν συγγραμμάτων της, ἡ κυρία Δεβόρδη Βαλμόρ ἐδημοσίευσεν εἰδύλλια, ἐλεγεία, μυθωδίας, διηγήματα διὰ τὰ παιδιά, μύθους, ποιήσεις ποικίλας κτλ.

Ἐμπνεομένη μᾶλλον ὑπὸ τῆς φιλίας καὶ τῆς μητρικῆς καὶ υἱικῆς στοργῆς, ἢ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἡ κυρία Δεβόρδη Βαλμόρ ἐξέφρατεν ἀρκετὰ ἐπιτυχῶς τὰ αἰσθήματα ταῦτα εἰς τὰ ποιήματά της, ἐπιγραφόμενα *Αἱ δύο Φιλίαι*, *Ἡ Μήτηρ*, *Ὁ Μικρὸς Ἀρθοῦρος τῆς Βρετανίας εἰς τὴν Αὐλὴν τοῦ Ῥουῆν*, *Τὸ δειρὸν τοῦ τέκνου μου*. Ἐν μικρὸν ἐλεγείον πρὸ πάντων, ὅπερ ἀφιέρωσεν εἰς τὰ τέκνα της, εἶναι ἄξιον νὰ μνημονευθῇ ὡς ἀποκύημα ψυχῆς μητρὸς συνετῆς, εἰρηνικῆς, ἐγκατερούσης εἰς δυστυχίαν, καὶ ὑπερφωτισμένης εἰς τὰ γλυκύτατα αὐτῆς, ὡς μητρὸς, καθήκοντα.

Ἐὰν ἡ κυρία Δεβόρδη Βαλμόρ περιωρίζετο πάντοτε εἰς τὴν μετριόφρονα σφαῖραν τῶν συγκινήσεων, αἵτινες φέρουν γαλήνην εἰς τὴν καρδίαν, μόνον ἐπαί-

νους σχεδὸν εἶχομεν νὰ εἴπωμεν περὶ τῆς εὐφυΐας της. Ὅταν, παραδείγματος χάριν, ψάλλῃ παρὰ τινα κοιτίδα ἀφελείας καὶ γλυκερὸν ἄσματιον, ὡς ναοῦ-ρισμα τοῦ κοιμιζομένου τέκνου της, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου εἶχε τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη, ἡ φωνὴ αὐτῆς ἔχει τόνους τρυφερᾶς συγκινήσεως, εἰσδουότης μέχρι τῶν μυχῶν τῆς καρδίας. Εὐχαριστεῖται τις ν' ἀκολουθῇ τὰς ἐνδιαφερούσας συνδιαλέξεις, εἰς τὰς ὁποίας αὕτη λαμβάνει πείραν τῆς νοήσεως τῶν τέκνων, συμμερίζεται τὰς φιλικὰς ἀγαλλιᾶσεις της, εἰς τὰ τῆς υἱικῆς συμπαθείας αἰσθηματά της, εἰς τὰς μητρικὰς ἐλπίδας της, καὶ ἀφίνεται νὰ δνειροπολῇ μετ' αὐτῆς βίον τινα ὀλως εὐδαίμονα, γαλήνιον, βίον καθήκοντων, εὐκόλων, ὡς αἱ ἡδοναὶ εἰς τὴν ἐστίαν τοῦ οἰκιακοῦ βίου.

Ἀλλ' ὅταν ἡ κυρία Δεβόρδη Βαλμόρ ἐπιχειρῇ νὰ ζωγραφίσῃ πάθῃ κινδυνώδη πρὸς εἰρήνευσιν τῆς ψυχῆς, τὰ τῆς θυελλώδους ταύτης ἀτμοσφαιρας ταραττοῦσι τὸ ὕψος της καὶ σύρουσιν αὐτὴν εἰς λυπηρὰς ἀποπλανήσεις τῆς φαντασίας. Τότε ἀναζητεῖ τις τὴν κόρην, τὴν μητέρα, τὴν φίλην, ἥτις ἔξευρε τόσον καλῶς νὰ σᾶς μυστῇ πρὸ ὀλίγου, εἰς τὰς ἀγαλλιᾶσεις ἁγίων στοργῶν, ἥτις ἐδανείζετο γλώσσαν τόσον γλυκεῖαν καὶ ἠθικὴν ὥστε ἀνάγκη ν' ἀναγνώσῃ τὰς γλυκειὰς καὶ παρηγορητικὰς ὁμιλίας της, διὰ νὰ καταπεισθῇ ὅτι δὲν εἶναι τὸ παίγιον ὀνείρου τινός.

Διατρέχοντες τὰ συγγράμματα τῆς κυρίας Δεβόρδης Βαλμόρ, ἐλέπομεν ὅτι συνήθισε νὰ συζῇ μὲ τὴν μοῦσαν τῆς μελαγχολίας. Μετὰ πλείοτερας εὐχαριστήσεως ῥίπτει βλέμμα μελαγχολικῆς λύπης πρὸς τὸ παρελθόν, ἢ βλέμμα ἐλπίδος πρὸς τὸ μέλλον. Ὅταν μειδῇ, τὸ μειδιάμα της εἶναι πλήρες θλίψεως· ἀρκεῖ μικρὰ προσοχὴ διὰ νὰ παρατηρήσωμεν ἐπὶ τῶν παρειῶν της κρύφια τινα δάκρυα, ῥέοντα ἐπὶ ἐπὶ τὰ λυχνυ δακρύων, ἡμιτελῶς σπογγισθέντων.

Ἡ ἑξὶς αὕτη τῆς ψυχῆς δίδει εἰς τὸ ὕψος καὶ τὴν ιδέαν τῆς κυρίας Δεβόρδης Βαλμόρ βαρὴν μελαγχολικὴν, ἥτις δὲν στερεῖται χάριτος, χαρακτῆρα τινα ἀδυναμίας, ὅστις δὲν εἶναι ἀπρεπὴς εἰς γυναῖκα· θερμότης ζωογόνος ἐπανθεῖ ἐκ τῆς καρδίας τῆς ποιητρίας ἐπὶ τῶν συγγραμμάτων της, ἐπειδὴ ἡ κυρία Δεβόρδη Βαλμόρ εἶναι ἀληθῶς ποιητὴς τῆς καρδίας· ἀλλ' αὕτη ἠδύνατο νὰ βελτιώσῃ πολὺ τὸ ὕψος της, σπουδαζούσα νὰ δώσῃ σοβαρωτέραν εὐστοχίαν εἰς τὴν ἔκφρασιν τῆς ἀβρᾶς εὐαισθησίας της.

Ἡ Κυρία Ἐλιζα Βοϊάρ.

Ἡ Κυρία Ἐλιζα Βοϊάρ, δὲν ὑπῆρξεν ἐκ τῶν παίδων ἐκείνων, οἵτινες ἐκ νηπιότητος δεικνύουσι θαυμασίαν τινα προδιάθεσιν πρὸς τὴν μεγαλοφυΐαν. Ἡ μήτηρ της, γυνὴ ἐμπόρου τινός τοῦ Νανσὺ, Πετι-Παῖν ὀνομαζομένου, τὴν ἐξεπαίδευσεν ὅπως ἤρμοζεν εἰς νεάνιδα, δηλαδὴ τῇ ἐνέπνευσε τὸ αἶσθημα τοῦ καθήκοντος, καὶ τὸ τῶν οἰκιακῶν φροντίδων, αἵτινες εἶναι ἡ φυσικὴ κλήσις τῆς γυναίκος. Βραδύτερον δὲ ἡ νεᾶνις Πετι-Παῖν ὥφειλε νὰ σκεφθῇ περὶ τοῦ μέλλοντός της, μετέβη εἰς Παρί-

σίους, συστημένη ὑπὸ τοῦ Κ. δ' Ὁσμόνδου ἐπισκόπου τοῦ Νανού, εἰς τὴν αὐτοκρατορίσαν Ἰωσηφίαν, ἣτις ἐχορήγησεν αὐτῇ σύνταξιν, ἕως οὗ δυνηθῇ νὰ τὴν θέτῃ διδασκαλίαν εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Σκουέν, ἣτις ὀργανίζετο τότε. Ἀλλ' ἡ Κυρία Πετί-Παῖν προῦρισται δι' ἄλλο μέλλον· εἰκοσαετὴς ὑπανδρεύθη ἀρχαῖον τινὰ διοικητὴν τῶν τροφοδοσιῶν, τὸν Κ. Βοϊάρ, γῆρον καὶ πατέρα δύο τέκνων, ὧν τὸ ἓν ἡ κυρία Ἀγαπητὴ Βοϊάρη, ἔμελλε νὰ γείνη μίαν ἡμέραν ἡ κυρία Ταστὺ (Tastu).

Ἀποσυρθεῖσα εἰς Choisy-le Roi ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους τῆς ὑπανδρείας τῆς, ἡ κυρία Βοϊάρ ἀφιέρωσε τὸ καιρὸν τῆς εἰς τὴν ἀγωγὴν τῆς θυγατρὸς τῆς, ἐνασχοληθεῖσα εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φιλολογίας, πρὸς τὴν ὁποίαν ἠθλάνετο ἑαυτὴν ἐλκυομένην ὑπὸ ζωηρότατης κλίσεως· χωρὶς ὅμως νὰ συναισθανθῇ καὶ φιλοδοξίαν τινά, ἐπειδὴ ἡ νέα γυνὴ πολὺν καιρὸν κατ' ἀρχὰς ἀπεποιεῖτο νὰ δημοσιεύσῃ τὰ φιλογικὰ τῆς δοκιμίας, καὶ ὅτε τέλος ἐχρεώσται νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὰς ἐπιμόνους παρακλίσεις τινῶν, ἐξήχησε ν' ἀποφύγῃ τὴν ἰδημοσίευσιν διὰ τῆς ἀνωύμου ἐκδόσεως τῶν πρώτων τῆς ἔργων.

Ὁρεῖται εἰς τὴν κυρίαν Βοϊάρ, μεταξὺ πολλῶν ἡ Παρθένος τῆς Ἀρδουένης, παραδόσεις Γαλλικαί, αἱ ἐπιστολαὶ περὶ τοῦ καλλιωπισμοῦ τῶν γυναικῶν, Δοκίμια περὶ τοῦ ἀρχαίου Χοροῦ, ἡ Γυνὴ ἡ δὲ ἔρωτες, σύγγραμμα ἐγκριθέν τῷ 1828 ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ὡς ἐπωφελὲς εἰς τὰ ἥθη. Συνέγραψεν ἐπίσης πλείστας παραδόσεις τῆς Λορβρίνης, εἰς δύο τόμους, ἐπιγραφομένους *Μαρτεύσατε, Ὁ ρόαξ τῶν μαργαριτῶν, ἡ Πρωταπριλιά*, παραδόσεις ἀρκετὰς πολυαριθμούς ἀγγλικῶν καὶ γερμανικῶν συγγραψῶν, χωρὶς νὰ εἰπωμεν καὶ περὶ τῆς συνεργασίας τῆς εἰς διαφόρους συλλογὰς, ἐφημερίδας καὶ Ἐπιθεωρήσεις, ὡς *Οἱ Ἐκατὸν καὶ Εἰς*, αἱ Ὠραι τῆς ἐσπέρας, κτλ.

Ἡ εὐφροσύνη τῆς κυρίας Βοϊάρ δὲν εἶναι πάντοτε

ἡ αὐτὴ· ἐνίοτε τὰ ἱστορήματά τῆς στεροῦνται ἐπινοήσεως διαφέροντος, τὸ ὅρος τῆς εἶναι δύσληπτον, ἀχρουν, ἀλλ' ἄλλοτε ἐπίσης διηγείται μετὰ χάριτος, λαμπρότητος καὶ συγκινήσεως. Μὰς ἀρέσκει πρὸ πάντων τοῦ ὅρους τῆς ἡ ἀπλότης, ἡ συστολή, τὸ κόσμιον, καὶ ἡ παντελής ἔλλειψις τῆς ἀνυποπόρου οἰήσεως, ἣτις ἀσχημίζει τὰ συγγράμματα πολλῶν κυριῶν συγγραφέων. Κατὰ δυστυχίαν, ἡ κυρία Βοϊάρ εἶναι ἀφροντὶς τῶν κανόνων καὶ τῆς γρῶμματικῆς, καὶ μάλιστα, πρέπει νὰ τὸ εἰπωμεν, τῆς ὀρθογραφίας καὶ τῆς στίξεως. Ἡ ἀμέλεια αὕτη ἐπεκτάθη ἐπὶ τοσοῦτον, εἰς τὰς τῆς Λορβρίνης παραδόσεις, παραραδείγματος χάριν, ὥστε τὸ σύγγραμμα καταντᾷ ὡς ἐκ τούτου σχεδὸν ἀκατανόητον. (Ἐπὶ τῇ αἰ λουπαὶ βιογραφίαι.)

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΠΙΣΤΙΣ.

Τεμάχιον Ἱστορικόν.

Μετά τὸν θάνατον Ἐδουάρδου τοῦ Ὁμολογητοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας (τῇ 5. Ἰαν. 1066), τὸ ἔθνος του, σεβόμενον τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀνδρὸς τούτου, δι' ὧν ἐκέρδητε τὴν εὐνοίαν τῶν ὑπὸ τῶν τοῦ, ἐπενθοφόρησεν. Ἡπειλουν δὲ τότε τὴν χώραν αἱματηροὶ πόλεμοι· διότι πολλοὶ δυσχουρίζοντο δι' εἶχον ἀπαιτήσεις ἐπὶ τοῦ Θρόνου, ἐν οἷς καὶ Γουλιέλμος ὁ Νόθος, Δούξ Νορμανδίας, ἄξιος ἡγεμὼν καὶ κατὰ τακτῆς. Ὑπερλυποῦντο δὲ οἱ Ἀγγλοὶ νὰ μεταδῶν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν ἐνδὸς ἀλλεθνοῦς· διότι οἱ Θάνοι (εἶδος φευδαλιστῶν) τοῦ κραταιοῦ ἐκείνου ἔθνους, διαβώσαντες δι' ὃν Ἐδουάρδος πρὸ τοῦ θανάτου ἐκήρυξε τὸν ὁμοεθνή του Ἀρόλδον, κόμητα τῆς Οὐσσεξίας, διάδοχον, οἱ Θάνοι, λέγω, ἔσπευσαν πανδημεῖ νὰ τὸν ἀναγορεύσωσι βασιλέα, καὶ αὐθημερὸν ἐτελέσθη ἐν παρατάξει ἥτις κηδεῖα τοῦ ἀποθανόντος Βασιλέως καὶ ἡ ἀνάβρσις τοῦ διαδόχου του, ἣτις δὲν ἀνεχάρισε ποσῶς τὸν Δούκα τῆς Νορμανδίας νὰ συλλέξῃ πολυάριθρον στράτευμα ἵνα μεταβῇ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου προσέθετο νὰ ἐνισχύσῃ, διὰ τῶν ὅπλων, τὰς ἀπαιτήσεις του, τὰς ὁποίας ἐνόμιζεν ἀναμφισβητήτους, καὶ αἵτινες ἐνισχύοντο ὑπὸ τῆς θρησκείας τοῦ ὅρκου. Προεβρέθησαν ταῦτα, ἵνα λάβῃ ὁ ἀναγνώστης ἰδέαν τινὰ τῶν γεγονότων καὶ τῆς ἐποχῆς τούτων, τὰ ὁποῖα προτιθέμεθα ἐν συντόμῳ νὰ ἱστορήσωμεν. Ζῶντος ἔτι Ἐδουάρδου τοῦ Ὁμολογητοῦ καὶ κατέχοντος τὸ σκήπτρον τῆς Ἀγγλίας, ὁ Ἀρόλδος εἰς θαλασσίαν τινὰ ἐκστρατείαν, ὑποστήτης μεγάλῃν τρικυμίαν, ἐβρίβη ὑπ' αὐτῆς ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Γαλλίας, καὶ ἐναυάγησε. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἔζων ἐπὶ τῶν παραλίων τούτων πολλὰ ἔθνη βάρβαρα, τὰ ὁποῖα ἀπῆλθον ἐπιμόνως οὐ μόνον τὰ πράγματα τῶν ναυαγιστάντων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς καταφυγόντας ἐκεῖσε ἵνα σωθῶσιν ἐκ τοῦ προσφάτου κινδύνου, ἐξηγόρασαν, καὶ τοὶ πλουσίους, μὲ ὑπέρογκα λύτρα. Μεταξὺ δὲ τούτων ἦτο καὶ ὁ Ἀρόλδος, ὅστις ξωγρηθεὶς ὑπὸ τοῦ Γουέρου ἡγεμόνος τοῦ Ποντιέρου, εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ ὁποίου διεβράγγη τὸ πλοῖόν του, ἐφυλακίσθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ φρούριον τοῦ Βωραίνου. Ἐντεῦθεν ὠρελούμενος ὁ Γουλιέλμος ἐξηγόρασε παρὰ τοῦ Γουέρου τὸν ἀντίπαλόν του Ἀρόλδον τοῦ ὁποίου ἐγνώριζεν ἦδῃ τὰς εἰς αὐτὸν θρόνον τῆς Ἀγγλίας ἀπαιτήσεις του, καὶ δὲν τὸν ἀπέλυσε, παρ' ὅτε